

Arrest

nr. 146 917 van 1 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 mei 2015 houdende de weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 27 januari 2015 bij de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C) in. Deze aanvraag wordt op 29 januari 2015 geweigerd.

1.2. Op 10 april 2015 dient de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Islamabad een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C). Op 13 mei 2015 wordt deze tweede visumaanvraag geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die de verzoekende partij naar eigen zeggen op 22 mei 2015 heeft ontvangen. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

Ontbreken officieel bewijs familieband .

De geboorteakte van betrokkene en zijn broer zijn niet gelegaliseerd dus de authenticiteit van deze documenten kan niet gegarandeerd worden.

U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.

Het bankattest van betrokkene is niet verifieerbaar.

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft een “*verzoekschrift houdende een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en nietigverklaring*” ingediend.

In zoverre zij *in fine* van haar verzoekschrift vraagt “*de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te bevelen van de beslissing tot weigering van visum en verweerder bevelen om binnen 5 dagen een nieuwe beslissing te nemen rekening houden(d) met alle stukken in het dossier en de humanitaire redenen*”, vordert zij in wezen de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en het bevelen van voorlopige maatregelen.

Hierbij dient te worden gewezen op het bepaalde in artikel 48, eerste lid, *iuncto* artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV).

Ingevolge deze bepalingen dient een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen te worden ingediend bij afzonderlijk verzoekschrift. Aangezien *in casu* de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen niet werd ingediend via een afzonderlijk verzoekschrift, moet deze vordering als onontvankelijk beschouwd worden (*cf.* RvS 9 december 1999, nr. 83.994; RvS 28 november 2001, nr. 101.243; RvS 19 januari 2004, nr. 127.133; RvS 26 augustus 2005, nr. 148.375).

In zoverre de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) met nummer 119 352 van 21 februari 2014 waaruit zou blijken dat de Raad wel degelijk bevoegd is om de verwerende partij te bevelen om binnen vijf dagen een nieuwe beslissing te nemen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr.

223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien blijkt uit het arrest waarnaar ter terechtzitting wordt verwezen, dat in de zaak die tot dat arrest heeft geleid, bij afzonderlijke akte voorlopige maatregelen werden gevorderd, terwijl dit in huidige zaak niet is gebeurd.

Bijgevolg is het verzoek om de verwerende partij te bevelen om binnen vijf dagen een nieuwe beslissing te nemen onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV vereist dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Met de thans bestreden beslissing wordt de verzoekende partij de afgifte van een visum voor een kort verblijf geweigerd. Hierdoor wordt de verzoekende partij niet toegelaten om in het Rijk te verblijven teneinde haar broer te bezoeken, die zich in een medisch kritieke situatie bevindt.

Het onmiddellijk bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de verzoekende partij haar broer in het Rijk zou kunnen komen bezoeken. Na een onmiddellijke schorsing van de bestreden beslissing kan de voortzetting van de procedure gevraagd worden en in afwachting van de behandeling van het beroep tot nietigverklaring blijft de bestreden beslissing in dergelijk geval geschorst en kan ze aldus niet ten uitvoer worden gelegd. De niet ten uitvoerlegging van de bestreden beslissing zal echter geen enkele wijziging aanbrengen in de huidige

rechtstoestand van de verzoekende partij. Enkel de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan soelaas brengen aan de verzoekende partij, in die zin dat het bestuur dan verplicht is om zich opnieuw over het dossier te buigen en de visumaanvraag opnieuw te beoordelen rekening houdende met de motivering van het arrest van de Raad.

Ter terechtzitting verwijst de raadsman van de verzoekende partij naar een arrest van de Raad met nummer 119 352 van 21 februari 2014 waaruit zou blijken dat de Raad in gelijkaardige zaken reeds de schorsing heeft uitgesproken. Hierbij dient er nogmaals op te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien wordt in het arrest waarnaar ter terechtzitting wordt verwezen de verwerende partij gelast om binnen de vijf dagen na de betekening van het arrest een nieuwe beslissing over de visumaanvraag te nemen, terwijl in deze zaak, gelet op wat in punt 2 van het arrest wordt uiteengezet, het verzoek om de verwerende partij te bevelen om binnen vijf dagen een nieuwe beslissing te nemen onontvankelijk wordt bevonden. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar het 's Raads arrest nr. 119 352 van 21 februari 2014 om aan te tonen dat een loutere schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid haar huidige rechtstoestand wijzigt, in die zin dat (op korte termijn een nieuwe beslissing zou worden genomen waardoor) zij haar broer in het Rijk zou kunnen komen bezoeken.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing volgens de gewone procedure te laat zal komen.

Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend vijftien door:

Dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. J. GHEYLE,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

J. GHEYLE

D. DE BRUYN